

UIT DE STUDEERCEL DER REDACTIE.

Reeds is het goede nieuws alom in Zuid- en Noord-Nederland verspreid.

Er zal een Nederlandsch Congres gehouden worden, het XXI^{ste}. Gent, dat in 1849 het eerste Taal- en Letterkundig Congres vol geestdrift ontving, dat eveneens in 1867 de leden van het negende Congres binnen zijne muren herbergde, Gent geeft het niet op, en zal nu ook voor het bijeenkomen van het een-en-twintigste zorg dragen.

Geene lichte taak, inderdaad!

De zaken zijn heel wat gewijzigd sedert 1849 en 1867. Vroeger gold het samenkomsten te houden, waarin Zuid- en Noord-Nederlandsche stamgenooten over „het behoud en de bevestiging van (hunnen) Nederlandschen volksstam” met elkander zouden spreken. Deze besprekingen droegen zeer goede vruchten — onder samenwerking van Noord en Zuid werd het groote *Woordenboek der Nederlandsche Taal* begonnen; werd eenparigheid der spelling onzer taal in beide landen aangenomen; werd in het Noorden aangedrongen op de afschaffing van het Dagbladzegel; werd een Tooneelverbond gesticht; werden — en dit was lang niet het minste voordeel — tusschen de bekendste en vermaardste letterkundige artisten van België en Nederland hechte vriendschapsbanden aangeknoopt.

De Nederlandsche (men zegt nog altijd de „Vlaamsche”) Beweging in België breidde zich uit, en ontwikkelde kracht. De regeering van gemeente en staat had af te rekenen met de eischen der Zuid-Nederlanders in België. Velerlei grieven over de onderdrukking der Nederlandsche taal door de Fransche in België werden erkend, schoon niet altijd uit den weg geruimd. Bepalingen en wetten werden gemaakt, doch bij de toepassing ging het niet altijd volkomen naar den wensch der voorstanders van de Vlaamsche Beweging. Intusschen was die beweging machtig geworden, en deed hare stem luide hooren in gemeenteraden, provinciale raden, en volksvertegenwoordiging. Daarbij hadden hare voorstanders den meesten ijver aan den dag gelegd, om te toonen, dat in Zuid-Nederland nog krachtig en welluidend Nederlandsch gesproken en geschreven werd. Een wolk van getuigen kan dit staven: Heremans, J. F. Willems, de beide Serrures, Ledeganck, Conscience, Jan van Beers, de Geyter, Vuylsteke, de Cort, Max Rooses, Paul Fredericq, de gezusters Loveling — en nog zoovele anderen! — hebben der Nederlandsche kunst en der Nederlandsche wetenschap onschatbare diensten bewezen. De letterkundige vruchten der Vlaamsche Beweging zijn aan de geschiedenis onzer Nederlandsche litteratuur op merkwaardige wijze ten goede gekomen.

Daar in België de strijders en ijveraars voor het behoud der moedertaal zich in bijna alle Vlaamsche, Brabantsche en Limburgsche gemeenteraden, provinciale raden en in de beide kamers deden hooren, kwam de politiek zich mengen in den eerlijken kamp voor de gedachte, zoo kern-